

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

โสดาโสดา

เรื่องการตายนี้สำหรับพระอรหันต์ในตำราไม่มี พระอรหันต์ตายอย่างเงียบๆ ที่ปรากฏในตำราก็พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ พระอานนท์ พูดถึงเรื่องพระอรหันต์ท่านตาย แต่ในศัพท์พระอรหันต์เรียกว่านิพพาน ท่านนิพพานที่นั่นที่นี้ พระสารีบุตรนี้ พระพุทธเจ้าทรงเมตตาเต็มที่แล้ว พระสารีบุตรมาทูลลาจะไปตายที่บ้านเกิด ไปนิพพาน พระสารีบุตรมีฤทธาศักดานุภาพมาก วันนั้นท่านเปิดโอกาสให้เลย ให้แสดงฤทธิ์เดชทุกแบบทุกฉบับ ตลอดการแนะนำสั่งสอน ท่านบอกว่า เออ นี่สารีบุตรเธอจะนิพพานแล้ว มีอะไรๆ ก็ฝากน้องๆ ไว้เป็นที่ระลึก พระองค์แยมเท่านั้นเอง ให้แสดงฤทธิ์เต็มเหนี่ยวเลย

คือท่านห้ามไว้ไม่ให้พระแสดงฤทธิ์อะไรต่ออะไร วันนั้นเปิดเลย พระสารีบุตรก็แสดงฤทธิ์เต็มเหนี่ยว พระโมคคัลลาน์เหมือนกัน เหาะขึ้นเหาะลงอะไร พอเสร็จแล้วก็บอกว่าวันนี้ประตูพระเชตะวันเปิดหมดเลย บรรดาพระทั้งหลายที่อยู่ในวัดนี้ จะไปส่งพระสารีบุตรซึ่งเป็นพี่ของเธอทั้งหลายให้ไปได้ วัดนี้เปิดประตูเลย จะเอาไปทั้งหมดก็ได้ นั่นท่านเมตตามาก จะไปนิพพานที่ห้องประสูติ คือจะไปโปรดแม่ในวาระสุดท้าย แม่เป็นมิจฉาทิฐิ พระสารีบุตรก็ไปแสดงฤทธิ์ให้แม่เห็น

เริ่มแต่เทวดาชั้นต่างๆ ลงมาให้เห็นชัดเจน แสดงฤทธิ์ให้เทวดาลงมา พระสารีบุตรเปิดโอกาสให้ทั้งเทวดาทั้งแม่ได้เห็นกันชัดเจน เห็นกันและกันเหมือนเรามองเห็นกัน เทวดาชั้นนี้มาแล้วชั้นนี้มาๆ เรื่อยๆ แม่ก็ดู พอเทวดาชั้นนี้เคลื่อนออกไป ก็เข้ามาถามลูก ลูกก็บอกว่านี้เทวดาชั้นนั้น เดี่ยวมาอีกๆ ฟังให้ดีนะ นี่ละศาสนาพระพุทธเจ้าของเราอุตริ หลอกหลวงโลกใหม่ บรรดาเทวดาทั้งหลายมาเป็นชั้นๆ ทุกสิ่งทุกอย่างการแต่งเนื้อแต่งตัว รูปร่างลักษณะทุกอย่างๆ จะละเอียดลออขึ้นเรื่อยๆ แม่ดูอยู่ เพราะแม่เป็นมิจฉาทิฐิไม่ยอม ฟังเสียงลูกเลย เวลาลูกจะมานิพพานยังบอกว่า เออ อุปติสออกไปบวชแล้ว แก่จนขนาดนี้ จะยังมาสึกอะไรกัน นึกว่าลูกจะมาสึก

พระสารีบุตรจึงอบรมสั่งสอนแม่ ท้าวมหาพรหมมาครั้งสุดท้าย เหลืองอร่ามไปหมด ครั้งสุดท้ายท้าวมหาพรหมเป็นหัวหน้าลงมา พระสารีบุตรก็เทศน์โปรดแม่ แม่ร้องไห้ นะ โอ้ โห ลูกเราเป็นอย่างนี้เชียวหรือ นึกว่าจะมาสึกบั้นแก่ แล้วมาเป็นอย่างนี้ให้เราเห็น แม่เกิดความสลดสังเวชร้องไห้ร้องให้ เหล่านี้เหมือนกับสามเณรของอาตมา ฟังซินะ ตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมานี้เท่ากับสามเณรของอาตมานั้นแหละ ก็ยิ่งเห็นชัดเจนว่าลูกของเรานี้ใหญ่โตขนาดไหน ยิ่งอัศจรรย์ พอเสร็จจากนั้นท่านก็นิพพาน แม่ดูเหมือนสำเร็จเป็น

อริยบุคคลโสดา จากนั้นมาแล้วเรื่องเชื่อบุญเชื่อกรรมไม่ต้องบอก ฟุ้งเลยเทียว ถ้างั้น โสดาไม่มีถอยละ ใจโสดานี้มันเป็นพิษเป็นภัย งูเห่างูจงอางอยู่ในนั้นนะ เข้าใจไหม โสดา โสดากับโสดามันต่างกัน โสดาพูดดูว่ากล่าวแล้วออกไปแสดงพิษเข้ามาต่อผู้แนะนำสั่งสอน นี่พวกโสดา พอถูกดูว่ากล่าวแล้ว ออกไปก็ไปตั้งพิษเป็นงูจงอางงูทำทานเข้ามา เป็นงูเห่าแผ่พังพานเข้ามา แสดงฤทธิ์เข้ามาต่อผู้ทำลายครูบาอาจารย์ผู้สั่งสอน นี่พวกโสดา พวกนี้จำเอานะ

มาวัดมาวาก็มาอย่างนั้นละ งูเห่างูจงอางยังไม่แผ่ เอาไว้อย่างนั้นเสียก่อน พอขัดใจอะไรแล้วก็แผ่พังพานขึ้นมา กลับเป็นพิษเป็นภัยต่อครูต่ออาจารย์ไป มีเยอะนะ ดูเอา มันแผ่มาในตัวของมัน ตัวนี้เป็นพิษ เวลามาหาอรรถาหารธรรมก็หมอบนินทน้อยๆ พอไม่ถูกใจก็แผ่พังพานขึ้น นี่มีเยอะ แทนที่จะนำไปพิจารณา เห็นโทษเห็นกรรมของตน ตามที่ท่านแนะนำสั่งสอน แล้วมากล่าวมาบอกขอขมาท่าน เรื่องดีก็จะดีขึ้นตรงนั้น ท่านก็จะพอใจแนะนำสั่งสอนต่อไป ก็จะดีขึ้นไปเรื่อยๆ นี่กลับแผ่พังพานขึ้นมาก็ยิ่งจมไปเลย นี่พวกโสดา เข้าใจไหม

พวกเรามันโสดาโสดา อยู่ศาลานี้โสดาโสดา พอเห็นว่าหลวงตาดูบางอย่างนั้นอย่างนี้แล้ว โดดออกไปตั้งทัพจะมาสู้หลวงตาด้วยฟันด้วยไฟ แผ่พังพานมา ยกโทษยกกรรมโกรธแค้นไปละ นี่พวกโสดาให้ระวัง มันเห็นมาพอแล้วรู้มาพอแล้วไม่พูดเฉยๆ เมื่อมาสัมผัสเราก็พูดเฉยๆ เหมือนไม่มีนะ มันมีอยู่ในนี้หมดแล้ว นั่นละธรรมชาติเหมือนไม่รู้ไม่เห็น เวลาไม่พูดเหมือนไม่รู้ไม่เห็น เมื่อสัมผัสเข้ามาควรจะพูด ที่นี้ออกละออกเรื่อยๆ ให้พากันเข้าใจเสีย พวกเรามันพวกโสดาหรือโสดาโสดาให้เอามาพิจารณานะ หรือโสดาแล้วยิ่งจะเป็นเปรตไปอีกว่าโสดาแล้วก็ไปใหญ่เลย แผ่พังพานไปเลย

นี่มาสอนให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย มันพอจะเป็นประโยชน์บ้างไหม หรือมีตั้งแต่เรื่องโสดาเต็มวัดเต็มวาเต็มศาลานี้หรือเวลานี้ละ สอนไปเพื่อให้เป็นโสดา ให้มีทางมีร่องรอย เป็นช่องเป็นทางไป กระแสแห่งบุญแห่งกรรมแห่งกุศล มรรคผลนิพพานจะพาดพิงถึงไปเรื่อยๆ นี่โสดา แต่โสดามีแต่พูดเรื่อยเดาเรื่อย ฟุ้งถ้าถูกใจก็ดี ไม่ถูกใจแล้วก็แผ่พังพานขึ้นมา เลยไม่เกิดประโยชน์อะไร หอบตั้งแต่กิเลสเข้ามาวัดมาวา เราได้ว่าเสมอ นี่ละธรรมชาติไม่ได้มีสูงมีต่ำ ว่าไปตามความจริง

อย่างมาเพ่นๆ ฟ่านๆ ในวัดเรานี้มันดูไม่ได้ มากี่มาแบบเขาที่ว่าเป็นโสดามา มาแก้งๆ ก้างๆ ดูนั่นดูนี่ไม่ได้หน้าได้หลังอะไร อะไรที่จะเป็นคติเครื่องเตือนใจบ้างไม่สนใจ มาด้วยความเพลิดความเพลินแบบโสดา ไปก็ไม่ได้เรื่อง นี่เคยดูเรื่อย ถ้าออกมาเจอแล้วเอาละกับเรา หากไม่ค่อยออกมา ยั่วเย้า ๆ ทั้งวัน มาหาอะไรก็ไม่รู้ เราอยู่ข้างในมองออกมามันเห็น กลางวิากลางวันออกมาไม่ได้ถ้าอยู่ในวัด เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ค่อยอยู่

พอฉันเสร็จแล้วหลบตัวหนีไปอยู่ที่ไหนสบายๆ เท่านั้น ถ้ามาในวัดแล้วก็ต้องอยู่ในกุฏิ ออกจากกุฏิไปทางจงกรม ออกมาข้างนอกไม่ได้ยั้วเยี้ยๆ มีแต่พวกโสเดาทิ้งนั้นเต็มอยู่ มา ก็ดูเอาบ้าง เมื่อวานนี้ก็เอาบ้าง คำแล้วยังยั้วเยี้ยๆ มากี่ดูเอาบ้าง นี่มาอะไรไม่ดูเวล่ำเวลา ดู ลักษณะท่าทางที่มาน้ำมันมาแก้งๆ ก้างๆ นะ ไม่ได้มาหาสารประโยชน์อะไร เอาละนะ

เห็นเขามากี่มา เห็นเขาเพลินก็เพลินไปกับเขา วัดนี้ไม่ใช่สิ่งสมความเพลิตความ เพลินนะ สิ่งสมอรรถสิ่งสมธรรม ความสงบงามตาต่างหากนะ เราว่าอย่างนี้ ไล่กลับไปเมื่อวานนี้ อย่างนั้นละถ้าเรามาเจอแล้วเอาแหละ เพราะฉะนั้นจึงไม่อยากมา ถ้ามาก็จะเจออย่างนี้ละ พวกโสเดาก็จะแผ่พังพานขึ้นมา ธรรมะออกมาไม่ได้ โสเดาแผ่พังพานขึ้นมาละ มันจึง สลดสังเวช พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย ไม่ท้อได้ยังไงก็มันเป็นอย่างนั้น

เรื่องกิเลสความชั่วนี้ออกง่ายมากนะ เรามาอบรมศีลธรรมอยู่ทั้งวันๆ กิเลสแป๊บ ออกมาทีเดียวนี่แผ่พังพานครอบไปหมดเลย ฤทธิ์ของมันเป็นอย่างนั้น จึงลำบากในการ แนะนำสั่งสอน พระองค์ท้อพระทัย ไม่ท้อยังไง มันนำท้อก็ต้องท้อซิ ให้พากันระมัดระวังนะ ไอ้พวกโสเดานั้นนะ มันคอยแผ่พังพาน มาในวัดในวาได้ยินครูบาอาจารย์ดูว่ากล่าวก็แผ่ พังพานออกมาๆ อย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ ท่านดูว่ากล่าวก็ฟังซิ ฟังเพื่ออรรถเพื่อธรรม ท่าน ดูว่ากล่าวว่ายังไง มีเหตุผลกลไกอะไร ท่านสอนให้คนเสียหาย ให้คนฉิบหาย ให้คนล้ม จม หรือสอนเพื่อให้เป็นคนดี ฟังซิ

เสียงเตี๊ดเท่าไรยังต้องฟังตรงนั้นให้ดี พอพูดอย่างนี้แล้วเราระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์ มัน ใครก็ว่าท่านดูท่านดำ ตั้งแต่เราเป็นเด็กก็ยิ่งรำลือ จนกระทั่งได้ไปพบท่านแล้ว มีพระ มาเล่าให้เราฟัง จำได้กระทั่งชื่อพระ มาจากบ้านโคกนามน สำนักท่านอาจารย์มัน เราเหอๆ ขึ้นทันทีเลย ไหนว่าอีกทีนะ ว่ามาจากบ้านโคกนามน สำนักท่านอาจารย์มัน มาจากท่าน อาจารย์มันที่เดียวเลยหรือ ใช่ ว่างั้น เออ เอาละที่นี้จะถามให้ชัดเจน นี่เราเตรียมจะไปหา ท่านอาจารย์มัน มาที่แรกมาไม่ทันท่าน ท่านออกไปได้สองสามวันเราจึงมาถึง เราจึงเลยไป หนองคายเสียก่อน อยากรู้ก็จะย้อนกลับไปหาท่านให้ได้

พอดีพระมาเล่าให้ฟัง เราก็เลยถาม ไหนทราบที่ท่านดูมากใช้ไหม โอ้ย เรื่องดูไม่ ต้องพูด ควรจับท่านจับเรื่อย นี่ละถึงใจมากนะ อย่าวว่าแต่ดูเลย ควรจับไล่ท่านจับไล่เลย อัน นี้ถึงใจ แทนที่จะเป็นผลลบไม่เป็นนะ เป็นผลบวก ขึ้นทันทีในจิต นี่ละอาจารย์ของเรา เป็น อย่างนั้นนะ เอ้า เราจะไปเป็นสักขีพยานเอง ท่านจะดูว่ากล่าวด้วยเหตุผลกลไกอะไร เรา จะเป็นผู้ฟังเอง หากว่าจะถูกจับไล่ ก็ให้ทราบที่ท่านจับไล่เพราะเหตุผลกลไกอะไร เราจะ ไป สามวันเตรียมของเสร็จแล้วไปเลย

ไปก็ถูกต้องจริงๆ กลางคืนมืดๆ ไปคนเดียว เซ่อๆ ซ่าๆ ดูนั่นดูนี้ ไปกลางคืนเขาบอก ทางให้ ท่านเดินจงกรมอยู่ข้างศาลา ใครมานี่ ท่านว่า กระผม ท่านขึ้นทันทีเลย อันผมๆ นี้

ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน เอ้าค่านซิ คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน ฟังซินะ ค่านได้ที่ไหน พอทำนองอย่างนั้นเราเปลี่ยนปั๊บเลย กระผมชื่อพระมหาบัว เอ้อ ก็ว่าอย่างนั้นซิ นี่ว่าผมๆ ตั้งแต่เด็กมันก็มีผม เอ้ออีกแหละ อู๊ย เราจับขนาดนั้นนะ ภูมิใจ พอใจ ผลลบไม่มี มีแต่ผลบวก สมใจที่มาหาท่าน เอาละถูกต้องหาที่ค่านไม่ได้เลยพูดคำไหน ว่าหัวล้าน คนหัวล้านมันก็ยังผมตรงที่มันไม่ล้าน ฟังซินะ จากนั้นเราก็อ้อ กระผมชื่อพระมหาบัว เอ้อ ก็ว่าอย่างนั้นซิ อันนี้ผมๆ ตั้งแต่เด็กมันก็มี ท่านแห่เอาอะ ผมๆ ๆ ตั้งแต่เด็กมันก็มีผมใช้ไหมละ หาที่ค่านไม่ได้

เรื่องกลัวท่านนะกลัว แต่เหตุผลบังคับ เราไปด้วยเหตุผลนี่นะ กลัวท่านกลัวมากทีเดียว เสียงท่านนี่แผดๆๆ ปฏิบัติไปฟังไปๆ ท่านดูว่ากล่าวด้วยเหตุผลกลไกอะไรฟังท่านเด็ดเท่าไรธรรมะนี้ออกล้วนๆ เลย ไม่มีพิษมีภัยแม้เม็ดหินเม็ดทราย นี่ฟังเอาความจริงนะ ท่านดูขนาดไหนเด็ดขนาดไหนนี่ มีตั้งแต่ธรรมล้วนๆ ออกเลยทีเดียว จนกระทั่งเข้าใจเต็มที่ ที่นี้พระเณรทั้งหลายก็แบบเดียวกัน พอได้ยินเสียงท่านเปรี้ยงปร้างเท่านั้น ใครอยู่ที่ไหนรุมมาเลยนะ นี่ฟ้าร้องแล้วฝนจะตก เข้าใจไหม ฝนตกมันเย็น ฝนตกมาน้ำมันเย็น เสียงเปรี้ยงปร้างๆ ใครอยู่ที่ไหนมาละ เอาละที่นี้จะได้ฟังยอดธรรม นั้นท่านดูท่านดูอย่างนั้นนะ

ท่านดูเท่าไรธรรมะยิ่งออก ไหลออกมาตั้งแต่เพชรน้ำหนึ่งๆ นั้นละ นี่เราไม่ลืมนะ นั้นละเสียงครูบาอาจารย์ หัวใจที่เป็นธรรมแล้วออกมาเป็นธรรม เด็ดเป็นธรรม อะไรเป็นธรรมไปหมด ไม่มีคำว่าเป็นพิษเป็นภัย นอกจากพวกโสเดามันไปหาเหมาเอาอย่างนั้น หาเหมาว่าท่านดูท่านดูอย่างนั้นอย่างนี้ พวกกันเข้าใจนะ โสเดากับโสดาต่างกันอย่างไร

นี่พูดถึงเรื่องพระอรหันต์ท่านนิพพาน ในตำราไม่ค่อยปรากฏ ปรากฏแต่องค์ที่สำคัญๆ เช่น พระสารีบุตร โมคคัลลาน์ พระอานนท์ พระอัญญาโกณฑัญญะที่ลาไปนิพพานเท่านั้น พอไปนิพพานท่านไปเสียบๆ พระอรหันต์ตายไม่ได้เหมือนคนทั้งหลายตาย ท่านตายนอกสมมุติ เพราะฉะนั้นกิริยาอาการของท่านจึงไม่ได้ยินในวงสมมุติ ทุกวันนี้ตายที่ไหนแห่กันไปๆ ไม่ทราบแห่กันหาอะไร ไปเอาหน้าเอาตา ไปเชิดชูศักดิ์ศรีดีงามของกันและกันไปอย่างนั้น ไม่ได้ไปเพื่อปลงธรรมสังเวชนะ พระอรหันต์ท่านตายท่านตายง่าย ๆ มากทีเดียว

อยู่ที่ไหนท่านอยู่ ถึงเวลาจะตาย อย่างพระอัญญาโกณฑัญญะอยู่ในฉันทันตสระ ๑๑ ปี ช้างอุปัฏฐาก ช้างนั้นเป็นช้างโพธิสัตว์อุปถัมภ์อุปัฏฐาก ถึงเวลาแล้วท่านก็มาทูลลาพระพุทธเจ้าไปปรินิพพาน สีผ้าท่านไม่ได้เป็นสีอย่างเราๆ เพราะท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านเอาหินแดงดินแดงมาย้อมผ้า จึงเป็นผ้าสีดินแดงมา ออกมาทูลลาพระพุทธเจ้าไปปรินิพพาน พวกเณรตาใสๆ เหมือนตาแมวเห็นก็มองดู ไม่รู้ภาสีภาษาอะไรเณร มาลา

พระพุทธเจ้า พอพระอัญญาโกณฑัญญะลงไปแล้ว พวกเนรตาแมวกก็ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า นี่เป็นหลวงตามาจากไหน มองดูสีผ้าเหมือนสียักซ์ อู๊ย อย่าพูดอย่างนั้น ๆ นี่พี่ชายใหญ่ของเธอทั้งหลายรู้ไหม

นี่พระอัญญาโกณฑัญญะ ปฐมสาวกของเราตถาคต เธอมานี่เธอมาลาไปนิพพาน ถึงกาลเวลาของเธอแล้วเธอจะลาไปนิพพาน พวกเนรเหล่านั้นหัวหดเลย มันไม่รู้เรื่อง มันว่าหลวงตามีมาจากไหน สีผ้านี้เหมือนสียักซ์ ก็ท่านไม่มีแก่นขนุนย้อม ท่านก็ย้อมผ้าด้วยดินแดงออกมา จึงว่าสีผ้าเหมือนสียักซ์ พระพุทธเจ้าจึงว่า อย่าพูดอย่างนั้น ๆ ถ้าเป็นเรานี้ตีปากบ๊ยะ อย่าพูดอย่างนั้น เราจะว่าอย่างนั้น พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น แต่หลวงตาเป็นอย่างนี้ หลวงตาแมวนีตบเร็ว นี่พูดถึงเรื่องพระอัญญาโกณฑัญญะกับเนร

ที่นี้พูดถึงเรื่องเนรอรหันต์นะ เนรเป็นอรหันต์ตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ น่ารักเพราะเป็นเด็ก ที่นี้พระก็เป็นพระปุถุชน พอไปมองเห็นเนรน่ารักก็ไปจับหัวตบหัวเล่นซิ ในตำรามิ ไม่อยากสึกหรืออีลุน(ลุน=ลูกที่เกิดทีหลัง) เนรนั้นก็บอกว่าไม่อยากสึกแหละ คือเนรเป็นอรหันต์ พระเป็นปุถุชนแต่อยากหยอกเนรเล่น เนรตัวเล็ก ๆ น่ารัก ไปตบหัวเนรเล่นแล้วว่า ไม่อยากสึกหรืออีลุน เนรก็บอกว่าไม่อยากสึก พอออกไปพระเพื่อนฝูงจึงมาเตือน โอ้เนรนี่เป็นเนรอรหันต์นะไม่ใช่เนรธรรมดา อู๊ยตาย พระองค์นั้นก็ดีนะ เรียกว่าเป็นธรรมทั้งสองฝ่าย เวลาไปตบหัวเนรเล่นกับเนรว่าไม่อยากสึกหรืออีลุน เนรก็ตอบอย่างสุภาพว่าไม่อยากสึก ที่นี้ทางนี้พอเห็นโทษแล้วกลับมาขอโทษเนร เนรก็ไม่ว่าอะไร ก็เป็นธรรมใช้ใหม่ ละ ไม่ได้ถือปฏิริว่าตัวเป็นพระ ยอมรับว่าตัวโง่ไปหยอกเนรอรหันต์

เวลาท่านนิพพานที่ไหนไม่ปรากฏนะ พระอรหันต์มีมากขนาดไหน เพราะท่านนิพพานง่ายพระอรหันต์ ง่ายมากทีเดียว ถึงกาลเวลาจะไป ร่มไม้ชายคาที่ไหน ท่านจะไม่หาที่อยู่เหยงุ่นวาย ที่ไหนสะดวกสบายในการปลงธาตุปลงชันธัการะอันหนักนี้ทิ้ง วางั้นเถอะเป็นวาระสุดท้าย ท่านจะเข้าไปบิ๊บบแล้วก็นิพพานตืดผิงเลย เงียบเลย ๆ ธรรมดา ๆ ไม่มีประกาศโฆษณาอันเหมือนอย่างทุกวันนี้ คนหนึ่งตายพระองค์หนึ่งตายเสียงลั่นทั่วประเทศของเล่นเมื่อไร

นี่เราก็อัดคิดไม่ได้เหมือนกัน อีตาบ๊วยตายจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ ให้เป็นตามนิสัยอีตาบ๊วยแล้วจะง่ายนิดเดียว พุดง่าย ๆ พุดให้ฟังอย่างชัดเจน ตายง่ายมากบอกตรง ๆ เลย เทศนาว่าการนี้ถึงเวลาแล้วหรือ จะไปแล้วหรือ ไปบิ๊บบเลย ก็ปลงชันธัเฉย ๆ ธาตุชันธันี้รับผิดชอบมันอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ยึดได้ถือมัน เป็นเครื่องมือของใจที่บริสุทธิ์นั้น เวลาซ่อมแซมได้ก็ซ่อมแซมไปอย่างนี้ละ กิณนั้นรักษาด้วยยานั้นยานั้นบำรุงไป บำรุงเครื่องมือสำหรับใช้ทำประโยชน์ให้โลก ถึงกาลเวลาแล้ว รักษาไม่อยู่แล้วหรือ สลัดบิ๊บบเดียวไปเลย

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ท่านนิพพานถึงไม่ได้ยินข่าว ก็มีเท่านั้นแหละที่ได้ยิน กับ พระกัสสปะ อันนั้นมี มินิทานสำคัญ เราไม่เล่าให้ยืดยาว พระกัสสปะที่ท่านนิพพานไปแล้ว มีแปลกอยู่ เพราะนิทานเกี่ยวโยงกัน เรื่องราวของท่าน ภพชาติท่านเกี่ยวโยงกัน เราไม่พูด อันนี้ นอกนั้นท่านนิพพานง่ายนิดเดียว ๆ จะยากอะไร ก็ธาตุชั้นธัมมจิตชอบเฉย ๆ อุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่นไม่มี มีแต่รับผิดชอบ รับทราบกันอยู่ตลอดเวลาเท่านั้น พอถึงกาลเวลา แล้ว ใช้ไม่ได้แล้วเหอ ปล่อยที่เดียวทิ้งปุ๊บเลย ยากอะไร นั่น

นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้า ง่ายทุกอย่าง มันยุ่งยากแต่เรื่องของกิเลสนั่นละ ถ้าเรื่อง ธรรมแล้วไม่ยาก ไม่ยากโดยลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นบริสุทธิ์ยิ่งไม่ยาก ไปเลย เราพูดตรง ๆ อย่างนี้ละ เอาवादอุตริมนุสธรรมหรือนี่ นี่เราก็ตายง่ายเหมือนกันพูดให้มันชัดเสีย เวลานี้ ได้ยินแต่ประวัติของพระพุทธรเจ้าและสาวกทั้งหลายท่านนิพพานง่าย เรื่องของหลวงตาบัวนี่ ก็เหมือนกัน จะยุ่งยากไหมหลวงตาบัวตาย ไม่ยากนะ ถึงกาลเวลาแล้วก็ติดฝั่งเดียว เหมือนกัน

แต่เรื่องหลวงตาบัวตายมันจะขี้เขี้ยว ๆ ทั้งประเทศก็อาจเป็นได้ ไม่แน่มันนะ ทำเมรุ วัณนี้ว่าจะเผาศพหลวงตาบัว เราก็มองไม่ได้แน่ใจนะ มันจะไปถูกเผาไหนก็ไม่ว่าแหละ เพราะ เรื่องเกี่ยวโยงกันให้เห็นอยู่ที่นี่ กระเทือนกันทั่วโลก ๆ อยู่ทุกเช้า ๆ พูดเวลานี้ก็ออกทั่วโลก เรื่องหลวงตาบัว ที่นี้หลวงตาบัวตายนี้จะไม่ออกทั่วโลกได้อย่างไร มันจะยุ่งก็คือหลวงตาบัว ตาย เราคิดคาดไว้แล้ว ใครจะว่าवादหรือไม่वादก็แล้วแต่ ความจริงมันมีอยู่ในหัวใจอย่าง นี้ รู้อย่างนี้เห็นอย่างนี้จะให้ว่าไง เราพูดตามความจริง สำหรับเราเองเราไม่ยาก ยากอะไร ติดฝั่งเดียวเท่านั้น

เจ็บไข้ได้ป่วยเหล่านี้มันเจ็บขนาดไหน มันก็เป็นอยู่ในวงชั้นธัมมจิตไม่ได้ยินในจิต จิต ไม่ได้ยุ่งอะไร จิตไม่มีสมมุติ หมดสมมุติแล้ว การเจ็บไข้ได้ป่วยเหล่านี้เป็นสมมุติล้วน ๆ จะ เข้ากันได้ยังไง นั่นพูดให้มันชัดเจนนั่นสิ ถึงกาลเวลาแล้วเหอ ปล่อยสมมุติเสีย ไปได้ อย่างสบาย ๆ นี่ละการฝึกจิต มันเห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้ตั้งแต่ยังไม่ตาย อย่างที่พูดนี้รู้ ประจักษ์ตั้งแต่ยังไม่ตาย ที่ว่าเราตายนี้เราพูดตามความจริงไม่ได้โอ้อวด เราไม่ได้ตาย ยากนะเราพูดจริง ๆ อย่างนี้

คิดดูซิเวลาเกิดอุบัติเหตุเกิดอะไร เขาเอาเข้าไปโรงพยาบาล เอา จะดูอะไรดูเอา เขา มาฉายนั้นฉายนี้ว่ากระดูกแตก เออ แตก ๆ ไป เขาเตรียมห้องเตรียมหีบไว้เรียบร้อยแล้ว จะให้เราอยู่นั้นสามเดือนสี่เดือน หรือ ๓ ปี ๔ ปีก็ไม่ว่าว่าจะได้ออกจากโรงพยาบาลนะ ธรรมดาเป็นอย่างนั้น นี่ตรวจนั้นตรวจนี้ดูแล้วว่ากระดูกแตก เอ้าจะฉายเอกซเรย์ก็ฉายเสียก็ บอกอย่างนั้นแหละ เขาก็มาฉาย ว่ากระดูกแตกตรงนี้ แล้วมีอะไรอีกล่ะ มีเท่านั้นละ เขา เตรียมไว้หมดแล้วห้องหีบให้เราพัก พอเสร็จแล้วเตรียมไปแล้วนะที่นี้ เข้าไปไหน ก็กลับ

วัดนั้นแล้ว เอ้าเตรียมไว้หมดแล้ว เตรียมก็เตรียมซิไม่ใช่วัดเรานี้นะ ไปเลย ก็อย่างนั้นแหละ แล้วเขาจะตามมาฉายเอกซเรย์ ออย่ามายุ่ง เท่านั้นพอ จนกระทั่งปานนี้เห็นไหมล่ะ ง่ายหรือยากฟังซิ อู๊ย รดวิทยุรถตำรวจทางหลวงนี่เป็นแถวเป็น ๑๐ คัน พอทราบว่ารถเรา ไปเกิดอุบัติเหตุ ที่เจริญศิลป์ พวกตำรวจทราบทางไหนวิทยุถึงกัน ตำรวจทางหลวงนี่แห่กัน เป็นแถวเลยเป็น ๑๐ คัน แล้วไปโรงพยาบาลคนแน่นหมดเลย โรงพยาบาลทั้งหมดทั้ง พยาบาล มาเต็มอยู่หน้าโรงพยาบาลหมด โห้ เพียงเท่านั้นก็เป็นแล้ว นึกแล้วนะ นี่ละบทเวลา มันง่ายก็อย่างนั้นละ พอฉายนี้เสร็จเรียบร้อยแล้วปั๊บปลงไป เอ้า เตรียมของไว้แล้วเตรียม ห้องอะไรเรียบร้อยแล้ว เตรียมก็เตรียมซิไม่ใช่วัดเรา ไปละไปเลย เขาจะมาฉายอะไรอีกไม่ ต้องนั้นก็จนกระทั่งปานนี้เห็นไหมล่ะ มันยากอะไรพูดให้เห็นชัดๆ อย่างนี้มันไม่ยากนะ ถึง กาลเวลามันแล้วติดผิงเดียวเท่านั้น

เรื่องธาตุเรื่องขันธก็เป็นอย่างโลกทั้งหลายไม่ผิดกัน กิริยาอาการอะไรเป็นก็เป็น แบบโลกๆ เหมือนกัน แต่แบบธรรมแบบจิตแท้ๆ เป็นอีกอย่างหนึ่ง นี่ที่ว่าพระอรหันต์ ท่านตายท่านไม่ยุ่งยาก มันดูอยู่ในหัวใจนี้จะเอาอะไรมายุ่งยาก ก็เพียงว่าอันนี้มันหมดกำลัง แล้วเหวอไปไม่รอดแล้วเหวอทิ้งปี่วะติดผิงเลย ก็มีเท่านั้นหาอะไรมายุ่งให้ใครมาช่วย นี่ละ ธรรมเมื่อได้เข้าถึงหัวใจแล้ว มันกระจ่างแจ้งไม่มีอะไรสงสัย ไม่มีอะไรมาเป็นพยานไม่ จำเป็น หาอะไรมาเป็นพยาน มันประจักษ์อยู่ในนี้หมดทุกอย่าง ครบสมบูรณ์บริบูรณ์แล้ว จำเป็นจะต้องไปถามใคร นี่ละธรรมพระพุทเจ้ากระจ่างแจ้งอยู่อย่างนี้

ขอให้ปฏิบัตินะพี่น้องทั้งหลาย เรื่องจิตนี้สำคัญมาก ถ้าได้รับการบำรุงรักษาแล้วจะ ค่อยดีขึ้นๆ ถ้ามีแต่ขี้ขำด้วยการทำชั่วช้าลามก แล้วลงเรื่อยจมเรื่อยๆ ตายก็จมไปเรื่อย เลย เพราะจิตนี้ไม่เคยตาย ต้องรับเคราะห์รับกรรมทั้งดีทั้งชั่วไปด้วยกันตลอดเวลา จนกระทั่งหมดกรรมดีกรรมชั่วแล้ว จิตบริสุทธิ์เต็มที่แล้วติดผิงเดียวไปเลย ไม่มีที่จะมา ยัวะยัยๆ ยุ่งเหยิงวุ่นวายนี้ไม่มี พวกกันจำเอานะ ธรรมพระพุทเจ้าสดๆ ร้อนๆ อย่าว่่า ทันสมัยล้ำยุคล้ำสมัยแต่กิเลสนะ ธรรมะนี้ล้ำยุคล้ำสมัยปราบกิเลสเรียบ บรรดา พระพุทเจ้าพระอรหันต์ปราบกิเลสเรียบแล้วคอยนิพพาน ไปเลยไม่ต้องกลับมาอีก ให้ได้ เผาศพอีกต่อไป นั่นธรรมเป็นอย่างนั้น ขอให้กระจ่างขึ้นภายในใจเถอะ วันนี้พูดเพียง เท่านั้นละ พวกกันจำเอานะที่สอนเหล่านี้ สอนเล่นเมื่อไร

พอพูดเรื่องประวัติเราก็ยังไม่ลืมนะ พระท่านคงจะไปขโมยเขียนเอาเรื่องราวของเรา ไป แล้วพอเสร็จเรียบร้อยแล้ว แล้วเอาเรื่องราวมาให้เราอ่าน ให้เราตรวจทานประวัติให้ ประวัติอะไร ประวัติท่านอาจารย์นี้แหละ นี่ได้คัดลอกไปแล้ว จะให้ท่านอาจารย์ตรวจทาน ว่างั้นนะ ปาเข้าปานุ่น ใส่ที่เดียวเลย จนกระทั่งปานนี้หายไปหมด แล้วมาโผล่ขึ้นทีหลังว่า หยดน้ำบนใบบัว ไซ้ใหม่ ว่าเป็นประวัติหลวงตาบัวหรือนั้น เราไม่ได้ดูนะนั่น พระท่านลอก

เอาต่างหาก เสร็จแล้วมาให้เราตรวจทานให้ เราบอกปาเข้าป่านู่นเราว่า เท่าเดี๋ยวนี้นี้แหละ ไม่สนใจอีกเลย ประวัติอะไร ตัวเรามันตัวประวัติพอแล้ว สอนโลกก็ทั่วโลกดินแดน ใครจะ ยึดอะไรก็ยึดซิ มาหาอะไรประวัติประหวัดอะไร เราไม่ดูจริง ๆ

แต่ประวัติพ่อแม่ครูจารย์มั่น โห เอาจริงเอาจังมากนะ คิดดูซิเราไปเรียนพิมพ์ดีดมา ประวัติพ่อแม่ครูจารย์มั่น เราไปเรียนพิมพ์ดีดมาเลย เรียนจนได้นาทีละ ๔๐ คำมั่ง เอาละที นี้พออุไกลละ ก็พิมพ์ดีดนี้เท่านั้นเอง พอมาก็พิมพ์ดีด เสร็จเรียบร้อยแล้วไม่ต้องตรวจปฐพี เราตรวจเสร็จเรียบร้อยแล้วเข้าพิมพ์เลย จากนั้นพอพิมพ์นี้เสร็จแล้วก็ไปพิมพ์ปฏิบัติพระ รุดงคกรรมฐาน สายหลวงปู่มั่น สองเล่มนะ ที่เราเรียนพิมพ์ดีดมาแทบเป็นแทบตาย เรียน คนเดี๋ยวมันมีแบบเรียนอยู่ในนั้น พระท่านเอาแบบเรียนมาให้ เราก็ดูแบบเรียนแล้วก็พิมพ์ ตามนั้น จนกระทั่งได้ ๔๐ คำต่อหน้าทีเห็นว่าพออุไกลได้ จากนั้นก็พิมพ์ พอจบประวัติพ่อแม่ ครูจารย์มั่น และปฏิบัติพระกรรมฐานเสร็จแล้วก็เลยจนกระทั่งปานนี้ไม่เคยสนใจ แน่ะก็ เรียนมาเพื่ออันนี้

เราสนใจจริง ๆ ประวัติพ่อแม่ครูจารย์มั่น เทิดทูนสุดยอดทีเดียว จะต่อเติมอะไรอีก ก็ไม่ได้ จะตัดออกก็ไม่ได้ สุดกำลังเราแล้ว เพราะเราทำด้วยความเคารพเลื่อมใสเทิดทูนสุด หัวใจ ประวัติพ่อแม่ครูจารย์มั่น เราทำจริง ๆ สำหรับเรื่องของเรา อย่างพระท่านเอามาให้ ตรวจนี้ ปาเข้าป่าเราบอกมาอยู่หาอะไร เท่านั้นแหละ เราไม่ได้ตรวจได้ทานนะนั่น บอกปา เข้าป่าเลย เสร็จแล้วนะ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz